

עליון קבוץ סעד

בע"ה ט"ו בסיוון תשפ"ד | פרשת בהעלותך | 21.06.2024 | גליון מס' 3348

ישראל במלחמה - גיליון 34

כף היד / ויסלמה שימורסקה

עֲשָׂרִים וְשֶׁבַע עֲצָמוֹת,
שְׁלוֹשִׁים וְחֲמֵשָׁה שָׁרִירִים,
קְרוֹב לְאַלְפִים תְּאֵי עֲצָבִים,
יֵשׁ בְּכָל פְּרִיֵת שֶׁל אֲצִבְעוֹתֵינוּ הַחֲמֵשׁ.
הָרִי זֶה דִּי וְהוֹתֵר
כְּדִי לְכַתֵּב אֶת "מִן קַמְפֵּף"
אוּ אֶת "פּוּ הַדְּבִי".

מתוק: רזא, מאחר שיריט, הוצאת כראף, 2011

שבת פרשת בהעלותך		ימי החול	
הדלקת נרות	19:29	זמן תפילין / טלית	04:37←04:39
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
מנחה, קבלת שבת וערבית -	19:39	שחרית ב'	06:45
שחרית א'	06:45	שחרית ג' (בבית הספר) בימים א', ב', ה'	08:00
שחרית ע"מ	08:00	סוף זמן ק"ש	09:10←09:11
שחרית ב'	08:30	מנחה וערבית	19:35
פרשת שבוע - עמיעד בן עמי		שקיעה	19:49←19:50
מנחה א'	13:30	ערבית	20:10
מנחה (בבית שנון)	14:00	ערבית (בשקד ג')	21:00
תהילים אצל חיה קופלד	17:15		
לימוד הורים וילדים פרקי אבות	17:10		
מנחה ע"מ	17:30		
מנחה ב'	17:40		
שיעור	18:00		
צאת השבת	20:27		

שבת שלום

פרשת בהעלותך **התפקיד הקשה בצולמ**

"הָאֲנָכִי הָרִיתִי אֶת כָּל הָעָם הַזֶּה אִם אֲנָכִי יִלְדֶתְיָהוּ: כִּי תֹאמַר אֵלַי שָׂאֵהוּ בְּחִיקָךְ, כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאִמּוֹן אֶת הַיֶּנֶק, עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם". (יא, יב)

המילים המדהימות בפסוק שלפנינו מזדעקות מפיו של משה ומוטחות בפני האל, באחת משעותיו הקשות עם העם.

אין ספק שקשה לו למשה, רבנו מושיענו, מנהיגנו במדבר.

יום וליל במשך ימים ארוכים, הוא נושא את כובד העם הזה על כתפיו. אוזניו כרויות לכל תחינותיהם, מאווייהם והתאוננותם. ידיו האוחזות במטה האלוהים, מורמות ומורדות על פי ציווי ופיו "הכבד" ממילא (ומלידה) מעלה ומוריד טיעונים, מ"עליונים" ל"תחתונים" וחוזר חלילה. ללא ספק קשה לו למשה, רבנו מושיענו, מנהיגנו במדבר. אך יותר מכל תפקידיו אלה, קשה לו למשה להיות... אימא.

הוא אינו יכול לשאת את בכיו של העם. הוא אינו יכול לשאת את תחינתו הבלתי פוסקת למזון וכך היריון, לידה ונשיאת היונק בחיק, התהליך הטבעי (ואף הנסי לעתים, בהיבט המקראי) שעוברת כל אישה בעצם הפיכתה לאם, הופך בפיו של משה באופן מטפורי, לעול כבד מנשוא. כזה אשר אפילו מהווה הצדקה, לבקשת המוות הגלויה שלו, שתבוא בהמשך.

כמה אומץ נדרש לו למשה להודות בפני האל דווקא בקשיי ההורות, האמהות (התמודדותם היום-יומית של כל אחד ואחת מפשוטי ישראל). כמה נפלא שכבר במקרא, המתמיד בקידוש האמהות, ישנה לגיטימציה להציף את הקושי, לרצות למות בגללו. ואז... להמשיך.

ד"ר מורן נאט הכהן, מילט 929 לפרשת בהעלותך.

קיבוץ סעד אבל מרה על פטירתה של חברתנו הוותיקה

יהודית אפשטיין ז"ל

ושולח תנחומים לילדיה

יעקב, אפרת, רון, מיכל ויכין,

לחתנים ולכלות, לנכדים ולנינים

ולכל המשפחה המורחבת

מן השמיים תנוחמו.

למשפחת רפפורט היקרה

למתי ולילדים: דני, ליאורה, גיא, רועי ואלה -

תנחומים מקרב לב עם פטירת הגיסה-הדודה

נעמי רפפורט ז"ל

(אחותו של יהודה רפפורט ז"ל)

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

נחום אֶנְכָא אֶסְפִּיךְ אַתְּ יְהוּדִית אֶפְשֵׁיין ז"ל - "דודה יהודית"

יהודית אפשטיין לבית שפייר, או כפי שקראתי לך - דודה יהודית. עלית ארצה בגיל 8 עם אחותך, אודים מוצלים מאש הנאצים, ללא הוריתם שניספו בשואה. למרות שגדלת בבית יתומות מצאת את הכוחות בתוכך להתנער מעפר, לקום ולבנות בית בישראל. הגעת לסעד והצטרפת לגרעין ז' ויחד עם חיים, או כפי שהיית אומרת "חיים שלי", בניתם בית לתפארת. בהסתלקותך מן העולם את מותירה כאן חותם גדול: 5 בנים ובנות, 5 חתנים וכלות, 31 נכדים, 79 נינים ו-3 חימשים הפרוסים בכל רחבי ארץ ישראל, מדרום ועד גולן. כשהייתי מתבונן בתמונת השבט שלכם מיום העצמאות לפני שנתיים, בו חגגו לך 90, היית אומרת: זו נקמתי בנאצים יימח שמם.

בסעד השתלבת בענפי הקבוץ ומהר מאד יצאת להכשרה מקצועית ונכנסת לעבוד כתופרת עד פרישתך בכבוד לפני מספר שנים. היית אחת מתופרות האופנה בסעד, ולימים היית חלק בלתי נפרד מצוות "קו לקו" המנצח, עם משימות יחודיות לך - בדפי "ספרי הרך".

אין ספק שגולת הכותרת מבחינתך, הייתה עבודת הטלאים אותה למדת ופיתחת בשעות הפנאי והענקת מכישרונך זה לחברות רבות ש"עלו לרגל" ללמוד ממך את אומנות מעשה הטלאים.

אי אפשר היה שלא להתפעל מתמונת ירושלים הגדולה שעיטרה את סלון ביתך, מעשה ידיך להתפאר, כמובן אף היא יצירת טלאים.

מעל דפי העלון, באדר א' תשנ"ז, הזמנת את הציבור לראות בביתכם את עבודותייך החדשות, ובלהט היצירה פנית לכל בעלי העניבות ומטפחות הראש, להעביר לך את אלו שכבר לא בשימוש, לצורך מימוש רעיון חדש בעולם הטלאים. לאורך השנים כיהנת בוועדת צדקה ובסידור טרמפים, אך אין ספק שהתרומה הגדולה שלך לסעד הייתה בגב הרחב שנתת לחיים בעשייתו הציבורית הענפה, לאורך כל חייתם בסעד. וכפי שחיים עצמו אמר במספר אירועים משפחתיים, בלשונו של ר' עקיבא: "שלי ושלכם, שלה הוא".

אהבתך לקריאת ספרים, ואם אפשר באנגלית - עוד יותר טוב, הייתה ידועה, ולא יכולתי למצוא אותך יושבת כך סתם בביתך, ללא ספר ביד.

אהבה אחרונה שרציתי לציין היא אהבת ד'. לא ויתרת על תפילות כל עוד כוחך היה במוותניך, ותמיד השתתפת בשיעורים כדי ללמוד תורה לשמה.

לקראת יום הולדתך ה-74 באייר תשס"ו הבאת לפרסום בעלון את הקטע "תפילה של אדם מבוגר" מתוך ספרה של לאה נאור "בואי אמא".

בין היתר כתוב שם:

"אלוקים אתה יודע טוב ממני עצמי, שאני מזדקן, ויום אחד אהיה אדם זקן... נצור את לשוני מלדבר על יסורי ומכאובי, הם מתרבים והחשק לספר עליהם הופך מתוק יותר ויותר, ככל שהשנים חולפות..."

איני מעז לבקש זיכרון טוב יותר, אך אני מתפלל ליתר ענווה ולפחות ביטחון, כאשר זיכרוני מתנגש עם זיכרונות של אחרים..."

נדמה לי, יהודית, שבחוכמתך הבנת כבר אז לאן הדברים הולכים ופרסומה של התפילה לכלל הציבור, היה גם בבחינת רחשי לב ותפילה אישית.

התקופה ההיסטורית המאתגרת שנכפתה עלינו מאז שמיני עצרת והוציאה את כולנו ל"גלות" מבתינו, כאן בסעד, לא הקלה כלל על חברינו הוותיקים. יחד עם זאת, החיים המסודרים והשופעים בבית סביון ביבנה היו לברכה בתוך האתגר הזה. סיפרה לי עדנה תדהר, מנהלת הבית, על מאור פניך, ועל שיעוריו של הרב אילעאי בכל יום ראשון, אותם לא היית מחמיצה.

ברשות המשפחה, אני מבקש כאן, במעמד הזה, להביא את תודתה של סעד לשני גורמים:

ראשונים. אנשי קבוצת יבנה. בשמונת החודשים האחרונים אתם פותחים את ביתכם ואת ליבכם בפנינו לכל דבר שנדרש. עזרה גדולה במיוחד ניתנת לוותיקינו ובתוכם יהודית, שמוצאים מרחב שקט, מקצועי ובטוח אצלכם בבית סביון. ישלם לכם הקב"ה כפליים על פועלכם וטוב ליבכם.

תודה שניה לעובדי הזהב שלנו בסעד. תודה מיוחדת לעובדות של יהודית לאורך השנים, גיונה, שריקה (שנמצאת בחופשת מולדת בביתה) ונילו שממלאת את מקומה בשבועות האחרונים. אמרתי כבר פעם, שעבורי, אתם חסידי אומות העולם של דורנו. כמה אהבת אדם וטוב לב ניתן ללמוד מהטיפול המסור שלכם בזקנינו.

אני מבקש לסיים בנימה אישית, ולהודות לך - יהודית.

מרבית המלווים אותך היום יודעים כי נתייתמנו מאב ואם בגיל צעיר. משפחתי וכך גם יתר אחיי הגרים בסעד, זכינו להיות שכנים שלך ושל חיים, לבקר, לארח אתכם מעת לעת בשולחן השבת ולדאוג לצורך זה או אחר. עבורי הייתה זו מתנת שמיים לזכות בקיבוד דודים, כתחליף לקיבוד הורים.

דודה יקרה, נשמתך עולה למרומים ואת פוגשת את חיים שלך שכל כך התגעגעת אליו מאז לכתו לפני 11 שנים. בלשונך החדה ובאסרטיביות שלך, בקשי בתוקף מהיושב במרומים שיחוס על עם ישראל בימים קשים אלה ויביא מזור לכל מכאובינו וצרותינו.

בקשי על חיילינו שישבו בשלום ממלחמת המצווה ועל החטופים שישבו בשלום לבתיהם.

היי מליצת יושר על משפחתך הענפה ועל חבריך,

וינעמו לך רגבי אדמתה של סעד, אליה, את שבה היום.

תהי נשמתך צרורה בצרור החיים.

המן רון אפטיין מספיק את אמו יהודית ז"ל

אמא יקרה שלי, אמא יקרה,

קשה לסכם חיים כל כך מלאים, ארוכים ומיוחדים בכמה דקות. אנסה.

אמא שלנו נולדה בגרמניה לפני 92 שנים בשם אילזה-יהודית, לאהרן וברני שפייר, ולאחותה הגדולה לוני-אריאלה. בעיירה קטנה בגרמניה בשם רוטנבורג. ילדות רגילה שנקטעה באחת בליל הבדולח, כשאמא בת שש שנים בלבד. למחרת בבוקר המשפחה ברחה לפרנקפורט, כאשר ההורים מתחבאים ואמא ואחותה הגדולה הוכנסו לבית היתומים היהודי ומוגנים שם בינתיים מאימת הצורך, אבל לגמרי לבד, בלי ההורים.

בניסי ניסים הצליחו ההורים לשלוח את אמא ואת אחותה לישראל, באונייה האחרונה של עליית הנוער שיצאה מאירופה מנמל טרייסט והגיעה לישראל המנדטורית בפורים של שנת ת"ש 1940.

מגיל שמונה אמא גרה בפנימייה לבנות בירושלים, שם היא גדלה, ולמדה בבית ספר "מעלה" עד לסוף התיכון.

מלחמת העולם הסתיימה והציפייה לאיחוד משפחתי עם הוריה נראתה באופק. ההבנה שחלחלה לאחר סיום המלחמה שאין יותר הורים, ושהפרידה החטופה לפני העלייה לארץ היא גם הפרידה הסופית מהם, היתה קשה מנשוא.

רק בשנים מאוחרות, כשאנחנו הילדים היינו כבר עם משפחות משלנו, אמא הרשתה לעצמה לדבר על התקופה ההיא, התקופה שהיא חוותה בגרמניה, על תחילתה של השואה הנוראית שבה כל משפחתה – כולה, עלתה בכבשני הנאצים הארורים. מי ששרד ממשפחתה הענפה היו אמא ואחותה לוני.

באחד המכתבים שהצליחו להגיע לארץ דרך הצלב האדום, כתב סבא אהרן לבנותיו – "ילדותי האהובות, הישארו שומרי מצוות והגונות. היו בני אדם טובים".

זאת הצוואה שאמא לקחה איתה לחיים.

ולצד זה נקמה! נקמה בצורך שלקח את משפחתה. הנקמה עברה היתה הקמת משפחה גדולה. הנינה האחרונה נולדה לאמא לפני פחות משבועיים, ישבתי והראיתי לאמא את כרמל אור לבית ליפשיץ, בתם של יערה ובנימין,

ועיניה הוארו. מספר צאצאיה הם ברוך השם כ-120, אמא זכתה לנכדים, לנינים, ואף ל 3 חימשים, אין נקמה גדולה ומתוקה מזו על הצורך הנאצי.

כבר בעת לימודיה בבית הספר "מעלה" אמא הכירה את אבא ז"ל היכרות מרחוק, כ"בנו של הפרופסור" - הם למדו בכיתות שונות. ובהפרש של שנה.

אבל לקב"ה יש תוכניות משלו, והוא זימן את אבא ואמא להגיע לקיבוץ סעד סביב שנת 1951 ומהר מאוד האהבה פרחה ביניהם והם התחתנו בסעד, וקבעו כאן את ביתם.

סיפור האהבה בין אמא ואבא היה מופלא בעינינו. הדאגה שלה לכל דבר עבורו היתה מעל ומעבר. אבא, מגיל 25 כבר נשא בתפקידים מרכזיים בקיבוץ, ולאחר מכן עבר מתפקיד ציבורי אחד לאחר, בין אם זה בקיבוץ ובין מחוץ לקיבוץ, וכל זה התאפשר רק בגלל שאמא היתה עבורו הכל. כמו שהתבטא במסיבת ה-70 שעשינו לו ולאמא, **שלי ושלכם - שלה הוא**, כדברי ר' עקיבא לתלמידיו, על רחל אישתו.

היו תקופות שאבא היה מגיע ביום שישי דקות ספורות לפני כניסת השבת, כתב לי הראל בני, מהנכדים הגדולים שזכו לחיות בסעד לצד סבא וסבתא, כך: עוד רגע שבת נכנסת.

סבתא שואלת: "חיים הגיע? אפשר להדליק נרות?" עוד רגע שבת נכנסת.

סבא אומר בנחת: "יהודית, הגעתי, אפשר להדליק נרות".

ואל תחשבו שזה היה משהו מיוחד, כך היה כמעט בכל שבת, במשך שנים לא מעטות.

אמא חיתה בסעד מעל 70 שנים. שנים של עשייה רבה בעיקר בתחום התפירה והיצירה. אמא זכתה להלביש את נשות סעד בתקופה שהיו עדיין תופרים שמלות בקיבוץ. זכיתי בתור ילד צעיר לנסוע עם אמא לתל אביב להסתובב בחנויות הבדים בנחלת בנימין, כדי לבחור בדים, לקנות חוטים למכונת התפירה ועוד ועוד. אחת התכונות שאפיינה את אמא היתה הישרות שלה, הדוגריות שלה, זו היתה האמת שלה. אצל אמא לא היה אחד בפה ואחד בלב, וזה גם מה שנתן לה את כוח ההשרדות שלה, אמא היתה מטבעה שורדת, לחיות לבד ובעצמאות מגיל כל כך צעיר לבד בעולם, להתמודד עם הסרטן שהשפיל את עיניו מול ישרות המבט של אמא לפני כ-20 שנים, **זו היתה אמא שלנו**.

לפני שאסיים אני רוצה לומר תודה לכל האנשים שליוו את אמא בשנים האחרונות. לצוות המרפאה, לדורית ולד"ר שי, לצוותים התומכים בקיבוץ, אנשי ונשות בית שקמה, לבת חן שטיפלה בעובדות המסורות שלנו, גיונה ושריקה. וכמובן להן - שהיו עבור אמא **הכל**, ועבורנו משענת אדירה לתמוך בכל הנדרש מרחוק, והכל באהבה ובמסירות גדולה לאמא.

תודה מיוחדת וגדולה לבני דודינו הגרים בסעד, משפחות לנדאו, יחזקאל ורחלי, נחום ועידית ומשפחת גולדנברג - בת עמי ודוּתן. לאורך כל השנים תמכתם וטיפלתם באמא, בדקתם ודאגתם לשלומה, בעיקר לאחר פטירתו של אבא. תמיד הייתם עבורנו היד הארוכה לעזרה, לתמיכה ולכל מה שביקשנו, ותודתנו לכם עצומה.

ומילת תודה אחרונה לבית סביון ולאנשי קבוצת יבנה, שהיו עבור אמא בית במשך 8 החודשים האחרונים, 8 חודשים שהניתוק מסעד היה קשה, אבל לצד זה, לאמא היתה זו תקופה טובה מאוד.

בשנים האחרונות אמא דיברה הרבה על הוריה סבא אהרן וסבתא ברני, זה מאוד העסיק אותה. התמונות של הוריה היו נגד עיניה ליד מיטתה והגעגועים אליהם הלכו וגברו.

אמא, את הולכת עכשיו להיפגש עם אהוביך, אני בטוח שאבא כבר פרס לך שטיח אדום ומקום מכובד השמור לצדיקות, שמגיע לך. את הולכת להיפגש עם הוריך ושאר קרוביך שנפרדת מהם בגיל כל כך צעיר.

תהיי עבורנו מליצת יושר. עבור ילדיך, נכדיך, ניניך ובני ניניך, ובעבור כל עם ישראל.

אמא, חייך היו חיים מלאים בעשייה, הקמת דור ישרים שנמצא כאן איתנו ובא להיפרד ממוך.

נוחי לך בשלום, תהיי נשמתך היקרה צרורה בצרור החיים. אמן.

ביום ראשון כ"ד סיון תשפ"ד (בעוד שבוע!)
נציין את יום השלושים לפטירת אמנו יהודית אפשטיין ז"ל
 נעלה לבית הקברות בשעה 18:00
 ולאחר מכן נתכנס בבית שקמה.
 מוקירי זכרה מוזמנים.
 המשפחה.

האחיין ז"א רפפורט מספיק את דארתו, נצא רפפורט ז"ל

דודה נעמי האהובה שלי,

איך נפרדים ממך לתמיד? מה אומרים כשיודעים שיותר לא נראה ולא נשמע אותך? איך עושים את זה? זה ממש לא נראה לי הגיוני שצריך לומר לך היום מילות פרידה אחרונות, רק כמה חודשים אחרי שנפרדנו מאבא. אני לא בטוח שאני יודע מה לומר, נעמילה', אבל אני ממש מוכרח לנסות. כי אני מרגיש שאני חייב לך כל כך הרבה. במשך כל חיי נתת לי כל כך הרבה, ותמיד באהבה. תמיד גם סירבת לקבל בחזרה. ואני - שתמיד הייתי בצד המקבל - התחלתי רק בשנים האחרונות להרגיש שאני קצת נותן לך בחזרה. ועכשיו הלכת מהר מדי, ויש לי עוד כל כך הרבה להחזיר לך. וכבר לא אספיק.

דודה נעמי. כמה שצמד המילים האלה היה חלק בלתי נפרד מאיתנו. בשבילנו "דודה נעמי" היתה ה-מותג, בהא הידיעה. כשהיינו ילדים תמיד השווצנו בך. כמה גאים היינו בדודה שלנו מתל-אביב. כמה אהבנו לספר לכולם על החופשים בבית שלך, על המתנות הכי שוות שתמיד קנית לנו. היו לנו בקיבוץ אבא ואמא, והיתה לנו בתל-אביב "דודה נעמי". למרות שלא גרת בקיבוץ כשהיינו ילדים – כולם ידעו מי את, ואני בטוח שכולם בסתר ליבם גם קינאו בנו.

ואחרי שגדלנו וכבר לא היינו ילדים, הקשר בינינו רק הלך והתחזק. הבית שלך תמיד היה פתוח בשבילנו. לתקופה מסוימת אפילו גרתי אצלך בבית. וגם כשלא גרתי אצלך, ידעתי שאני יכול לבוא אליך בכל רגע. גם הילדים שלנו ראו בך דודה לכל דבר, והקשרים שלך איתם היו לא פחות חזקים מהקשרים שלך איתנו. תמיד היית גאה בנו. תמיד האמנת בנו ותמיד השווצת בנו – עד היום אני לא מבין תמיד למה. תמיד הצגת אותנו בגאווה לכל אחד שהיכרת. ואנחנו – תמיד היינו מחייכים במבוכה ומסמיקים למשעי. זה אף פעם לא הפריע לך להמשיך ולהשוויץ בנו... תמיד רצית שנבוא לבקר ותמיד פינקת אותנו. כל הזמן נתת ונתת. או שקנית לנו מתנה קטנה, או שהזמנת אותנו למסעדה, או במילים שלך: קח קצת כסף לחנייה, או: תראה איזו חולצה יפה, ממש מתאימה לך...

אם אתחיל פה לספר את כל הסיפורים עלייך, זה בטוח ייקח כמה ימים. איך היינו מזמינים חברים לבוא אליך לתל-אביב. איך עשינו "דאווינים" עם הרנו פואגו שקנית. איך נכנסת לתחנת המשטרה אחרי שעצרו אותי עם עוד כמה חברים בגלל שטות נעורים שעשינו, ואמרת לשוטרים "תשאירו אותם פה – מגיע להם"... אבל בכל סיפור תמיד תהיה שם דמותך הייחודית, שלא דמתה לאף אחד אחר שהיכרנו, והיתה אהובה עלינו גם אם לא תמיד הרגשנו בנוח לידה. תמיד זקופת קומה, תמיד בטוחה בעצמה, תמיד לבושה טיפ-טופ ולא עושה חשבון לאף אחד.

ככה נזכור אותך – אהובה, אצילית, ייחודית ומיוחדת.

כמה סמלי, נעמילה', שהלכת מאיתנו חצי שנה בדיוק אחרי אבא שלנו, ובתאריך שהוא יום הנישואים של אבא ואמא. האהבה שלך לאבא שלנו ז"ל היתה מהפנטת. בעיניך הוא תמיד היה הכי צודק, הכי מקסים, הכי טוב שיש, הכי נדיב, ובכלל "הכי הכי" בהכול. תמיד. הקשר שלכם היה כל כך חזק ואינטנסיבי. כמעט יום-יומי. גם בשנה האחרונה, כשאבא כבר היה במצב בריאותי ירוד, הקפדת להתקשר אליו בכל יום. ידעתי שיהיה לך קשה בלעדיו. לא תיארתי לעצמי שתצטרפי אליו כל כך מהר.

דודה נעמי היקרה והאהובה שלנו. מילאנו את בקשתך. הבאנו אותך היום למנוחת עולמים ליד אחיך שכה אהבת, ולא רחוק מההורים שלך, סבא אברהם וסבתא גיזי זכרונם לברכה. כולכם תנוחו לעד באדמת קיבוץ סעד, אליה הגעתם כעולים חדשים מארגנטינה לפני כ-60 שנה, וכך גם זכיתם להשתתף במעשה החלוצי והציוני של הפרחת המדבר בארץ ישראל.

נוחי בשלום, דודה נעמי. הלב מתפוצץ מכאב ומתקשה להכיל את כל הצער והיגון שפוקד אותנו בחודשים האחרונים. נותר רק לקוות ולהאמין שהתקופה הרעה הזו שפוקדת אותנו, תחלוף לה במהרה. שישבו לביתם בשלום כל החטופים שנמצאים בשבי בעזה, ושכל החיילים יחזרו בשלום למשפחות שלהם. נחשוב עליך תמיד, נעמילה! לא נפסיק לזכור ולאהוב. מבטיח –

ד"א

מהנצח לאחראנה בתרבות סעד

בערב יום ירושלים ישבנו יחד לערב שירה בציבור עם משה תורגימן. בנוסף לשירה מרוממת הרוח היו גם חידות וקטעי מידע מלמדים. יותר מכל היה מרגש ומשמח לשבת יחד. תודה רבה לרננה יערי על עזרה רבה בהרמת הערב וגם בסידור המופתי של חדר ועדת תרבות (שזה פרוייקט בפני עצמו...).

בעת כתיבת שורות אלו אנו נערכים ל"יום השכנים", ומאמינים שיהיה מוצלח. בימים אלו צוות חג הקיבוץ עובד במרץ על מנת שתהיה לנו חגיגת יום הולדת שמחה ומהנה! תענוג לעבוד בדיעה שאני חיה בקהילה שמוקירה תודה, עוזרת ונותנת עצה טובה. תודה על העזרה החל מהרמת כיסא וכלה בהרמת אירוע. ניפגש באירועים הבאים, בע"ה -

חגית מקוריה - וצדת תרבות

רוב ברכות מקרב לב
 אסתא-רבא יוכבד אולד
 עם הולדת הנ"ן
 נכד אמרה וליוסי אולד
 בן לשירה ולאמיר אברהם.
 בשמחות ובבריאות!

לציונה פרקס היקרה
 ברכות כפולות ומכופלות
 לכבוד הולדת הנ"ן והנ"ה
 התאומים - בן ובת - איתן והלל
 אליאור וקובי טוויטו
 נכדי אסיאל (פרקס) ולירט ביתאן
 הרבה בריאות ונחת רוח!

צל יריד חג השבועות שלנו השנה

כבכל שנה, גם השנה התכנס צוות החינוך להכנות לקראת חג השבועות. בכל שנה אנו עורכים טקס בשדות, כשגולת הכותרת שלו היא הקומביין שקוצר את החיטה והילדים מפוזים על עגלה.

השנה, גם בעקבות המגבלות הביטחוניות, החלטנו לנסות משהו קצת אחר... חשבנו שבמקום טקס נוסף, יריד איכרים יעשה את העבודה!

כל הצוות התלהב וניגש למלאכה: טלפונים, תיאומים, מציאת דוכנים מבית ומחוץ, סידור המקום ותפאורה. היריד החל לקרום עור וגידים וכך מצאנו את עצמנו ביום ראשון שעבר מול יריד ססגוני מגוון ושמת. היו בו דוכני אוכל, מכירת ירקות ופירות, תכשיטים, מוצרים סרוגים, בגדים ומטפחות. כמו כן היו זרי פרחים לכל דורש ומתנפחים לשעשוע הילדים. הגד"ש הביא לנו תפוחי-אדמה לכבוד החג ופופלי פינק אותנו בגרגרי פופקורן צהובים.

אודי שידרג אותנו עם מבוך הבאלות המפורסם שלו עליו בילו הילדים רבות, וגם דאג למעדנים מתנת תנובה. כרמל הלפרין, רכז המשק שלנו, נשא דברים וחיזק את המשק החקלאי. הוא הדגיש עד כמה לא מובן מאליו לעבוד את האדמה שלנו בימים טרופים אלו. (ראו את דבריו בהמשך הגיליון).

היה תענוג לראות את קהילת סעד על כל גווניה וגילאיה מסתובבת בין הדוכנים, כשכולם נהנים ממה שיש לנו להציע ומן היחד הקהילתי.

כמובן, הייתה זאת הסנונית הראשונה, ואולי היא תמשיך ותתפתח למסורת חדשה של יריד איכרים לכבוד חג שבועות – מדי שנה.

אנו רוצות להודות לחגיב חכמון, חיים לנדסמן, אודי שהם, כרמל הלפרין ודויתן גולדנברג על העזרה הרבה בהקמת יריד זה.

עכשיו אנו עובדות במרץ על תכנית הקיץ ומי יתן ונוכל להוציא הכל לפועל בשמחה ובשקט!

דיווחה ע'ית, בשם צוות החינוך החברתי תשפ"ד

"חג שבועות תצפה לך ביכורי קציר חיטים"
דברי כראף הלפרין בטקס חג השבועות ביום ראשון אצרה

כבכל שנה גם השנה מגיע חג השבועות.
 כבכל שנה גם השנה הזורעים בדמעה וקוצרים ברינה – חג הקציר.
 אלא שהשנה הקוצרים ברינה קוצרים עם דמעה בעיניהם, ואיתם גם אנחנו.
 דמעה על אחינו ואחיותינו שנטבחו בשמחה תורה האחרון,
 דמעה על חיילינו ואנשי כוחות הביטחון וכיתות הכוננות שחרפו נפשם ולא ישובו, דמעה על שכנינו הקרובים
 והרחוקים שטרם שבו אל ביתם, ודמעה על החטופים שעדיין לא שבו.
 אנחנו בסעד שבנו אל בורות המים שלנו, והתפילה שוב נשמעת בבית הכנסת.
 הקיבוץ הומה ופעיל. עדיין נשמעים רעשי מלחמה בעוצמות משתנות, אך שבנו הביתה.
 הדרכים בשדות חזרו להיות עמוסות בטרקטורים ובמשאיות, בקומביינים ובמחרשות.
 התבואה נקצרת, נאספת וממויינת, הפירות נקטפים, הפרות מפיקות חלב והגזר נארז ומשווק. הקיבוץ שב לחיים.
 אנו גאים לחרוש את אדמת הנגב עד הרגב האחרון. "כי במקום בו תחרוש המחרשה היהודית את הרגב האחרון -
 שם יעבור הגבול!" כך אמר טרומפלדור וכך אנו פועלים.
 הנגב הוא ביתנו ולא נוותר עליו. נמשיך לאחוז בקרקע, להפריח את השממה. להרחיב את הקיבוץ וגם ואת האזור.
 נפעל לפיתוח אמצעי הייצור שלנו ולהרחבתם כי אנחנו כאן בשביל להישאר.
 נעשה את כל זה מתוך אמונה בדרך ומתוך אחדות – אחדות בינינו.
 אנחנו חייבים להיות מאוחדים בתוכנו.
 כך מלמד אותנו מעמד הר סיני: "ויחן שם ישראל נגד ההר" – ויחן בלשון יחיד -
 כאיש אחד ובלב אחד. ובמדרש דברים רבה נאמר: "אמר רבי שמעון בן יוחאי: מנין אתה אומר אילו היו ישראל חסרים
 אפילו אדם אחד לא היתה השכינה נגלית עליהן? דכתיב: 'כי ביום השלישי ירד ה' לעיני כל העם על הר סיני'" כלומר אילו
 היה חסר אדם אחד במעמד הר סיני לא היינו מקבלים את התורה.
 האחדות נבחנת במצב של חוסר הסכמה. חובה עלינו לפעול כך למרות חילוקי הדעות שיש בעם. נישאר מאוחדים
 כי אין לנו ארץ אחרת ואין לנו עם אחר.
 נתפלל ונייחל לשוב חיילינו בריאים ושלמים עטורי ניצחון בקרוב, ולחזרת כל החטופים הביתה במהרה.
 עם ישראל חי!

לידיעת הציבור,
 ביטוח מכשירי חשמל למחצית השנייה לשנת 2024.
 תקופת הביטוח: 01.07.2024 עד 31.12.2024
 עלות לפריט: 50 ש"ח
 כל שאר תנאי הביטוח משנת 2023 נשארו ללא שינוי.

* מי שמעוניין לשנות / להוסיף / להוריד מוצר מהרשימה של אשתקד,
 נא לפנות לאשר רונה
 לא יאחר מ-25.06.2024
 בוואטסאפ 052-5454868
 או בדוא"ל pnivot.saad@gmail.com
 על מנת לציין את השינויים.

** הגשת קבלות לקבלת החזר באמצעות שליחת צילום בוואטסאפ בלבד!

”כמו אקורדיון שעושה מנגינה מן המלא והריק”

מפתח מנגינה מותף לחברי קיבוץ גבים ולחברי סעד, צרפ החם

היוזמה התחילה מרעיון משותף של הלה ושל חברתה זאבה מזרחי מקיבוץ גבים. השתיים למדו יחדיו בקורס הנחיית קבוצות במרכז הרצוג לפני שנתיים.

מספרת הלה:

”היה לנו חלום כבר מזמן לארגן לימוד משותף לקיבוצים באזור שלנו, של הנגב המערבי. כנראה שלפעמים צריך מלחמה כדי לגרום לחלק מן הרעיונות להתגשם, ודווקא בזמני משבר...”

לקראת חג השבועות חברנו לרעיון לקיים לימוד משותף לשני הקיבוצים שנמצאים די קרוב זה לזה, שניהם חזרו לכאן עם הקהילות שלהן, ושתי הקהילות נמצאות די לבד במרחב. זו היתה הזדמנות טובה להיפגש וללמוד יחד, בעיקר סביב החוויה המשותפת של החיים כאן בתקופה זו, עם כל השאלות העולות מכך. חברה אלינו שותפה נוספת מקיבוץ גבים, ענת מרביקס, שהיא גם מנהלת האגודה שם, ויצאנו לדרך.

המפגש היה מאד מרגש. הגיעה כמות מרשימה של אנשים, גם מסעד וגם מגבים, במגוון גילאים, חלק הכירו זה את זה מיוזמות בעבר, ממפגשי לימוד ואפילו מחוגי ספורט שהשתתפו בהם יחדיו בעבר (הוותיקים)...

המפגש עצמו היה מרגש מאד ומשמעותי מאד, העיניים שפגשו עיניים שידעו בדיוק מה כל קהילה עברה, עקב החוויות הדומות שעברנו מאז השבעה באוקטובר - זה היה מאד משמעותי.

הנושא של המפגש היה החזקת המורכבות של חיינו שנושאת בתוכה הפכים. אפילו אי אפשר לקרוא להם ”מעברים”, כי השינויים בחיינו כל כך מהירים, אלא השאלה: כיצד להחזיק מצבים שונים מאד זה מזה בו זמנית. קראנו לערב ”כמו אקורדיון שעושה מנגינה מן המלא והריק” - שורה מתוך שיר של יהודה עמיחי שגם למדנו במהלך הערב. המלאות והריקנות של חיינו כאן, הנסיעה בכבישי העוטף בכביש 232 ודומיו, שדות החיטה הקצורים, היפהפיים והמרגשים, והמבט שמסתכל על השדות ותופס בו זמנית גם את השריפה, והבורות והצמיגים המפויחים לצד הדרך, ואת המיגוניות שנושאות בתוכן זיכרונות כל כך כואבים.

ה”גם וגם” הזה הוא חלק ממורכבות חיינו - הילדים שמשחקים על הדשא לצד קולות המלחמה שסובבים אותנו, ואיך בעצם נושאים את ההפכים המנוגדים האלו בתוכנו - השמחה והעצב, יום הזיכרון ויום העצמאות - כל אלו הם חלק מן החיים שלנו וכנראה נצטרך לשאת אותם עוד זמן רב, ביחד ולחוד.

בתחילת הערב שיתפתי את הנוכחים בדימוי הלוחות ושברי הלוחות שמונחים זה לצד זה בארון הברית. הדימוי הזה הולך אתי כבר זמן רב, חודשים רבים, אבל הוא נותן לי, בתור אדם דתי מאמין, גם אמונה וגם חוזק, כיוון שלא רק שהלוחות ושברי הלוחות מונחים זה ליד זה בדיעבד, אני רואה בזה ציווי או הבטחה, שהם יכולים להיות מונחים יחדיו, ושהשברים בחיינו יכולים לקבל מקום, גם לצד החלקים השלמים והתקינים של הלוחות השלמים. אנחנו צריכים למצוא את הדרך לאחוז גם בזה וגם בזה, מתוך מלאות ולא מתוך חוויה של בינוניות. להיות בחוויה של העצב במלואו, להיות בשמחה במלואה, או בשבר - לא לטשטש אותם, אבל גם להישיר מבט אל התקווה ולאחוז בחיים, בשיקום, ובכל מה שהם מביאים איתם.

בתחילת הערב ענת ואני ניהלנו בינינו שיחה על מקורות ההשראה שלנו סביב הנושא, ובחלק השני יצאנו ללימוד משותף של דף מקורות מגוון, התחלקנו לקבוצות מעורבות, וכל קבוצה בחרה את הקטעים להתמקד בהם, סביב שאלות מנחות שהיו על הדף.

סיימנו בתפילה משותפת שיהיו ימים טובים יותר ושנוכל להפריח את המקום הזה. קיבלנו הרבה תגובות טובות מאד, אנשים שאלו אם יהיו מפגשים נוספים, והביעו רצון להמשיך ולהיפגש. אנחנו אוספות את התגובות וגם מציעות למי שרוצה - להצטרף אלינו לחשיבה. בתוכניתנו כרגע לקיים מפגש נוסף לקראת הימים הנוראים. כל זה מתוך רצון שהיוזמה הזו תמשיך, תתממש ותגדל. אם יש בכך צורך - נרצה להמשיך ולגדול”.

תודה גדולה להילה פורגס ולכל החברים מקיבוץ גבים ומסעד שלקחו חלק במפגש חשוב זה. נקווה שאכן יהיה לו המשך פורה ומחזק.

סיפורה בצל פה : הלה פורגס, רשמה: חלית

“זיכרונות מתוקים מיט האלף” – איך נולד? הספר?

במהלך השהות שלנו במלון נבו בים המלח, התבוננתי בסקרנות רבה בסיטואציה המשונה הזאת שנכפתה עלינו, של עזיבת הבית והמעבר לחיים במלון. מה שסקרן אותי במיוחד היה להסתכל על הדברים דווקא מנקודת המבט של נכדיי הקטנטנים שהוצאו מביתם המוכר ביום בהיר אחד והגיעו לעולם זר שיש בו נוף אחר וחוקים חדשים. ראיתי את התום שלהם, את האמון המלא בחיים ואת יכולת ההסתגלות הפשוטה שלהם לעולם החדש שאותו צריך היה לתווך, ואליו צריך היה להתרגל וזה היה בעיניי פלא של ממש. מתוך ההתבוננות נולדו השירים שאותם הראיתי לרתם בשקט בשקט והיא החליטה שמוכרחים לעשות איתם משהו. אם זה היה תלוי בי, כמובן שלא היה קורה כלום. אבל רתם היא בחורה רצינית, נחושה ומעשית ובזכותה יצא הספר. זאת ההזדמנות להסביר שהספר נולד בכמה ימים, הוא לא הודפס בהוצאת ספרים ולא עוצב ע"י מעצבת גרפית מקצועית אלא נערך והודפס באמצעים ביתיים בלבד - רתם ותוכנת הקנבה, וכן בעזרתה של חברתי היקרה רונית וינשטיין מעלומים, שהסכימה בהתנדבות לנקד את כל השירים והיא באמת עורכת לשונית מקצועית! בינתיים נוספו להם עוד שירים וחלק מהשירים היו זקוקים אולי לעוד עריכה, אבל ההחלטה שלנו היתה להדפיס כמו שזה ולא לחכות, כדי שזו תהיה מזכרת מתוקה ורלוונטית לקהילה שלנו מימים קצת מלוחים. לשמחתנו, שרון הסכימה לסבסד את ההדפסה ולתת את הספר במחיר חלק מהעלות למי שרצה. תודה לכל החברים שכותבים ומפרגנים ואומרים מילה טובה על הספר. אנשים מקסימים יש בסעד! וזאת אולי הזדמנות להגיד את מה שרבים מרגישים, שהימים במלון נבו היו עבורי ימים לא פשוטים, ובחלקם גם עצובים מאד בכל כך הרבה היבטים, אבל הם היו גם ימים מלאי כוח והתחדשות. ימים של חברות וקירבה גדולה, ימים של היכרות עם אנשים נפלאים בסעד שלא זכיתי להכיר לפני המלחמה. יהי רצון מלפני ה' שיבואו עלינו ימים טובים ושנוזכה לשמר את הקירבה לאנשים, את החברות הטובה ואת הכוח הקהילתי שלנו גם בימים של שקט, שגרה ושמחה. בתפילה להחזרת החטופים, להחלמה של הפצועים ולחזרתם של חיילנו מן המשימה בריאים ושלמים.

והנה שניים מהשירים שלא נכנסו לספר וממשיכים להיכתב.

מזמן לא ראיתי את אבא שלי לובש סתם בגדים,

רב הזמן הוא לובש מדים.

וכשהוא בא לפעמים לקחת אותי מהגן עם הרובה, מביט בי ומחייך,

אני כבר לא זוכר אם הוא רק עקשו הגיע,

או שהוא עוד מעט הולך.

יש לי שני בתים, אבל זה לא אומר שאני ילד עשיר.

זה אומר שצריך לזכר איפה כל דבר אני משאיר.

כי יש משחקים שהשארתי בסעד בארון,

יש משחקים שהבאנו לכאן, למלון.

לפעמים קשאני רוצה לשחק במשהו, נגיד במוסקה, אני מרגיש פתאום עני,

כי אני נזכר שאת המכונית הצהובה, השארתי בבית השני.

התנועה ואנחנו - אין שום הצדקה לפטור מאיום!

עוד לפני המלחמה, בעידן שנראה רחוק כל כך ממצביאות חיינו הנוכחית, קיבלנו בתנועה קריאות להשמיע את קולנו בסוגיות ציבוריות, במיוחד בנושאים שהם בליבת תפיסתנו כתנועה: בנושאי דת ומדינה, נושאי התיישבות וחקלאות, החיבורים בין חלקי העם ועוד. בחלק מהסוגיות הצלחנו לייצר אמירה שנשמעה וזכתה להד (אוהל ההסכמות) אך בחלק גדול מהמקרים, גם כשהשמענו, לא בהכרח היה לדברים הד. עם זאת, אני סבורה שיש להמשיך לומר את הדברים שאנו מאמינים בהם, להסביר את ערכינו ולהדהד אותם פנימה והחוצה ככל יכולתנו. ההתמדה בכתיבה ובדיבור בנושאים אלה יוצרת נוכחות, ומזמינה אחרים לחבור אלינו. כך אנו עושים כבר כמה חודשים בנושא התמיכה במשפחות החטופים. הפעם, אבקש להתייחס לסוגיית הגיוס תוך שאני מצרפת את קולי לקולו ולכתיבתו של הרב אילעאי עופרן, רבה של קבוצת יבנה וראש מכינת "רוח השדה" (בשיתוף הרב איתמר חייקין). הרב אילעאי כתב בחדות ובחריפות את מה שחשים רבים מאיתנו, ואת מה שעומד בבסיס ההקמה ובחיי קהילותינו הקיבוציות, המחברות תורה ועבודה. (ראו את דבריו המלאים להלן. המערכת).

הנה חלק מהדברים שפרסם השבוע:

"גיוס לצה"ל, במיוחד בעת מלחמה, הוא מצווה. כשם שלא יעלה על הדעת שלומדי תורה יהיו פטורים משמירת שבת, או מדיני כשרות, כך לא יעלה על הדעת שלומדי תורה יהיו פטורים מגיוס..."

עמדתו היא נחרצת. אי אפשר להצדיק את הפטור מגיוס לצבא בנימוקים של לימוד התורה. זו מצווה וזו מצווה, החיבור המאתגר של שתיהן יחד מתווה את הדרך בה בחרנו. אסור לנו, הציבור הדתי, לתת יד לציבור שלם לא להתגייס ולא לחרף את נפשו בשדות הקרב - בשם ערך לימוד התורה.

בימים אלה אנו עמלים על הכנתו של כנס שיעמיד במרכז סדר היום את הנושאים הללו. הבחירה הלא ברורה מאליה של הרב בני לאו שזים ומוביל את היוזמה בשיתוף "מקור ראשון", היא לקיים את הכנס בקיבוץ סעד ובכך לחזק ואף לומר אמירה ברורה הן כלפי חברי סעד ועלומים, שהתמודדו ועדיין מתמודדים עם אתגרים לא פשוטים כלל, יחד עם כל הישגים המפוינים מצפון ומדרום. הכנס בשיתוף "מקור ראשון" ייקרא "ועידת הציונות הדתית ברוח הקיבוץ הדתי" והוא יוקדש גם לציון 40 שנה להסתלקותו של ידידיה כהן ז"ל, איש סעד שהיה מזכ"ל תנועת בני עקיבא ועורך ביטאונה "זרעים", מייסד ישיבת הקיבוץ הדתי וראש הישיבה מהקמתה עד פטירתו. שריינו לעצמכם את יום חמישי, כ"ו בתמוז (1/8) ועקבו אחרי הפרסומים.

שרה צפרון

"כנס סעד 2024"

ועידת הציונות הדתית ברוח הקיבוץ הדתי

ביום חמישי, כ"ו תמוז (1/8) יימלאו 40 שנה להסתלקותו של ידידיה כהן ז"ל. הרב בני לאו (בשם המשפחה) מארגן כנס גדול עם תנועת הקיבוץ הדתי ועם ארגונים ואנשים הקרובים לרוח התנועה שיתקיים בסעד.

בתיאום עם הרבש"ץ וכוחות הביטחון יתקיים הכנס בבית הספר במהלך כל היום. בצוות ההיגוי של הכנס שותפים, בין השאר: שרה עברון, גילי זיוון, הרב ארי והרבנית נעמה סט. תרצה אורן מלווה את ההפקה בתכנון.

הכנס יהיה בהפקה של "מקור ראשון" וישתתפו בו כמה מאות אנשים, בהרשמה מראש. חברי סעד, כמארחי הכנס, מוזמנים כמובן להשתתף.

בימים הקרובים יתפרסם לו"ז היום. כולכם מוזמנים!

בעקבות הצמרת חוק ה'איוס בקריאה ראשונה הכנסת השמוע ע'אמר

את הדברים הבאים אני כותב לא בשביל הציבור החרדי שלא מתגייס. ממנו אין לי שום ציפיות. גם לא בשביל הציבור החילוני, שאני לא בטוח שהשאלות הללו מטרידות אותו בכלל, אלא בשביל לא מעט תמימים וישרים בציבור הציוני-דתי, צעירים ומבוגרים, שבלי משים אימצו לעצמם כמה רעיונות מדף המסרים החרדי. החלחול של הדעות הללו לציבור הדתי שכן מתגייס הוא סכנה קיומית, לא פחות. ולכן אני כותב.

1. "גם אנחנו מאמינים שלימוד התורה שומר על עם ישראל" - ובכן, לא. אני למשל לגמרי לא מאמין בזה. למען האמת מדובר בקשקוש חרדי די חדש שנולד כמענה לטענות בדבר ההשתמטות החרדית המבישה, כאילו גם הם נושאים באיזשהו נטל. קשה למצוא לדעה הזו מקורות בספרות הקדומה, למעט כמה מימרות אגדיות שהוצאו מהקשרן (כשהגמרא אומרת "תורה מגנא ומצלא" היא מתכוונת שהעוסק בתורה ניצל מעבירות, לא ממוות).

את התורה אנחנו לומדים כי היא חיינו ואורך ימינו, לא בגלל שזה משתלם ולא בגלל שיוצאת לנו מזה איזו תועלת. התורה לא הגנה על העם היהודי משום צרה בהיסטוריה, וזה לא גרם ליהודים להפסיק ללמוד במסירות. שיח האינטרסים הזה בתוך בית המדרש הוא חילול הקודש וביזיון התורה. קרדום לחפור בה.

2. "גם אנחנו מסכימים שצריך קומץ של לומדי תורה שיקבלו פטור משירות" - ובכן, לא! אני לגמרי לא מסכים לזה. גיוס לצה"ל, במיוחד בעת מלחמה, הוא מצווה. כשם שלא יעלה על הדעת שלומדי תורה יהיו פטורים משמירת שבת, או מדיני כשרות, כך לא יעלה על הדעת שלומדי תורה יהיו פטורים מגיוס. ללמוד תורה ממשתמט, שקול בעיני ללימוד תורה ממחללי שבת בפרהסיה ואוכלי שפנים. אמנם יש פתח להתיר לצרפם למניין, משום שרוב החרדים בישראל הם באמת "תינוקות שנשבו". אבל עליהם בדיוק אמרו חז"ל את מה שאמרו על מי ש"עוסקים בתורה ואין בהם יראת שמים". יכול להיות שיש להם זקן, והם יודעים לקרוא כתב רש"י מתוך ספרים בכריכה אדומה ואותיות מוזהבות, אבל תורה זה לא.

3. "לכולם ברור שאי אפשר לגייס בכפייה" - ובכן, לא! לי זה לגמרי לא ברור. הבעיה הזו לא תיפתר בשיח, לא בהסכמה ולא בפשרה. שינוי יקרה רק בכפייה, בסנקציות קשות לא רק על הישיבות, המפלגות והמוסדות החרדיים, אלא בעיקר על האדם הפרטי, איש או אישה, שבחר להשתמט. חברת הלומדים החרדית בישראל היא יצור חדש שאין לו שחר בהיסטוריה ואין לו מקבילה בשום קהילה יהודית בעולם. הוא נולד בעקבות התנאים המפליגים שהעניקה לו מדינת ישראל, והוא ייכחד, במהרה בימינו, כשהתנאים הללו יבוטלו.

התורה שניתנה לנו בסיני היא תורת חיים - היא אמורה להנחות את חיינו, והצדיקים החיים לאורה, "אפילו במיתתם קרויים חיים". התורה של החרדיות הישראלית החדשה, היא "תורת חיים" מסוג אחר לגמרי - היא שומרת על חיי מי שנאחז בה, על ידי כך שהיא דורשת מאחרים למות בשמה במקומה. תורה שמגואלת בדם של חיילים יהודים נעשתה להם סם המוות.

הרב אילצאי צופרן - מתוק ד"ר הפייסבוק של.

ה'אנה למפ'ס קה'לתי - סיכום אירועי ה-7.10 והימים הראשונים

יום שלישי, י"ט בסיוון (25.6), 20:30, במועדון לחבר

במסגרת המפגש נציג את סיכום צח"י להתנהלותו ב 07.10 ובימים הראשונים שאחרי, כולל לקחים שהופקו. לאחר מכן נשמח לשמוע את התייחסויות הציבור ולענות על שאלות.

מחכים לכם - ע'רון, איתי ונחום

משלחתנו אל אנג'לת הקהילה

קהילה יקרה,

לאחרונה קיימנו מפגש עם ההנהלות במהלכו העלינו דברים רבים וחשובים שהגיעו אל שולחן הנהלת הקהילה שעסוקה לייצר מענים ככל שביכולתה. להלן סיכום מירב הדברים שעלו במהלך הערב:

דיברתם על החוסן של הקהילה ועל המורכבות של החיים כיום בסעד. החיים בצל המלחמה, החשש והרעשים יחד עם הפעילויות המתקיימות ושגרת החיים הנרקמת אט אט בסעד. שבוע שעבר נכנסה שהם קבלן לתכלל את כלל פעילויות חוסן בקיבוץ ולפני מס' שבועות החלה רעיה צדיק מזרחי את עבודתה במועצה כרכזת צעירים האמונה על סעד. אנו פועלים בשיתוף פעולה יחד עם צוות חוסן ומרכז חוסן על מנת לדייק את הפעילויות והסדנאות השונות שיופעלו בסעד.

נושא הנגשת המידע עלה רבות ואנו ממשיכים לפעול על מנת לעדכן אתכם בזמן אמת ככל שניתן בנושאי ביטחון. הדיווח מדי שבוע בעלון, שלי ושל כרמל, בא לשתף אתכם בדברים שנעשים ובתהליכים עצמם. יש דברים רבים שאינם תלויים בנו וגם אנחנו לא תמיד יודעים את התשובות ומה מתוכנן. אנו עומדים בקשר רציף עם המועצה, מנהלת תקומה, אנשי ממשל וגורמי צבא על מנת לקבל עדכונים בזמן אמת על ההחלטות המתקבלות והשפעתן על הקהילה. לצערנו, לעיתים דברים מגיעים לתקשורת עוד לפני היישוב וכידוע לא תמיד המידע המפורסם בתקשורת מדויק ואמין. יחד עם זאת, בעקבות דרישה מאוגדת עזה לשיפור העברת המידע, בשבועות האחרונים יוצא בכל סופשבוע דיווח מפורט על ידי ההסברה של האוגדה. (כמובן, שלא חייבים לקרוא הכל וחשוב להשתדל להיות מודעים האם צריכת המידע מסייעת לכם או מלחיצה אתכם). במהלך המפגש עלו רעיונות מעניינים לשיפור הנגשת המידע ואנחנו בוחנים כיצד ניתן ליישם.

כאמור החיים בסעד מאתגרים ומורכבים וביקשתם לייצר כמה שיותר אפשרויות למפגשים בקהילה. זה הזמן להודות לוועדת תרבות, על עשייה אינטנסיבית ומשמעותית שמאפשרת לקהילה לצלוח את התקופה. אתמול התקיים "יום שכנים" ברחבי הקיבוץ, נראה שהיה מוצלח מאוד ומחבר. מוזמנים לצפות בסרטון המסכם [יום שכנים](#). פורום הקהילה ממשיך לעבוד ללא הפסקה על מנת לייצר מגוון של פעילויות בכל התחומים למען הקהילה כולה. תודה לכל מי שמצטרף לעשייה.

כידוע צפויים להגיע תקציבים ממנהלת תקומה ואנחנו עוקבים אחרי פרסום הקולות הקוראים ונערכים לכך. בנוסף אנו פועלים על מנת לגייס תקציבים מגופים שונים, בעיקר לטובת פעילות כאן ועכשיו. לאחרונה הצטרפנו לפרויקט הורייזין של הפדרציה היהודית של ניו יורק ופורום עסקים לתקומה, בשותפות עם תנועת תוצרת הארץ. מטרת הפרויקט היא לחזק את הקהילה בנושאי חוסן קהילתי, חינוך בלתי פורמאלי, תעסוקה ובריאות הנפש. יחד עם מרכזי הוועדות והתחומים אנו שוקדים על תכנית פעילות רחבה ועשירה שתחל לפעול במהלך יולי.

העלינו את הצורך להשתמש בהון האנושי של הקהילה על מנת לקדם תהליכים. לאחרונה פורסמו מס' קולות קוראים לוועדות השונות ולתפקידים. ההיענות נמוכה. אנו קוראים לכם לקחת חלק, הקהילה צריכה אתכם, אתם הקהילה!

פתיחת משק הילדים וחדר האוכל היו גם כן מהדברים שהעסיקו אתכם. אנחנו פועלים על מנת שניתן יהיה לפתוח את שניהם במהלך הקיץ. משק הילדים דורש עבודות שיקום שצפויות להתחיל בקרוב וחדר האוכל צפוי להיפתח כבר בתחילת יולי (פרטים בהמשך הדיווח).

הביטחון כמובן מעסיק את כולם ויחד עם המועצה והרבש"צ אנחנו פועלים מול הצבא להמשך יישום מרכיבי הביטחון. לאחרונה החל פרויקט המצלמות על הגדר וניתן לראות את החפירות המתבצעות בשטח. בנושא תיקון הממ"דים, לצערנו חל עיכוב ביציאה לדרך. אנחנו מקווים שבשבועיים הקרובים נוכל להתחיל בתיקונים בהתאם לצרכים שעלו.

אנחנו פועלים כבר מעל שמונה חודשים בתקופת חירום וחלקכם שאלתם איפה צח"י? השבוע קיימנו פגישה של מטה צח"י כחלק ממהלך הסיכום והפקת לקחים של אירועי ה-7 באוקטובר. בשבוע הבא (הזמנה מצורפת לעיל) יתקיים מפגש קהילתי בו נציג את סיכום צח"י להתנהלותו ב- 07.10 ובימים הראשונים שאחרי, כולל לקחים שהופקו. במהלך הערב נענה לשאלות ונבקש את התייחסותכם לדברים. החיים בחירום לאורך זמן ממושך מאתגרים והנהלת הקהילה מובילה את מערך השירותים הקהילתיים בתקופה זו. אנו עומדים בקשר רציף עם יו"ר צח"י ומקיימים ישיבות סדירות להערכת מצב.

"סעד בתפוצות" - מייצג את חברי וחברות הקהילה שטרם חזרו לסעד. אחד הדברים שעלו במפגש הוא שהנהלה לא רואה מספיק את המשפחות ולא מבינה את צרכיהן. בשבועות האחרונים, אנו מקיימים (גילי זיוון, כחברת ההנהלה האמונה על הקשר עם המשפחות שטרם חזרו ואני) פגישות עם כל המשפחות שטרם חזרו הביתה. הפגישות משמעותיות מאוד מבחינתנו ואנחנו למדים רבות על הקשיים וההתמודדויות של המשפחות. כל המשפחות שדיברנו איתן מדברות על החזרה הביתה, לסעד ויחד עם זאת מבקשות שנה נוספת לריפוי וחיזוק טרם החזרה. אנחנו פועלים במספר ערוצים בנושא: כפי שדיווחתי בפעם הקודמת, נושא התמיכה במשפחות ויצירת מענים מוצג בכל פורום אפשרי, מול ראש המועצה, מנהלת תקומה, ח"כ ושרים. בתחילת חודש יוני נשלח מכתב לשר האוצר וראש מנהלת תקומה בנושא (מצורף בהמשך) ואני עומדת בקשר רציף עם משה אדרי, ראש מנהלת תקומה על הפתרונות. ביקשנו למעשה 3 דברים עיקריים: המשך הכרה בתושבים כתושבי הנגב המערבי לצורך הטבות המס, סיוע במימון שכ"ד ובחינה של אפשרות יצירת קפסולה. לאחרונה פורסמה הודעה של משרד ראש הממשלה ומנהלת תקומה באשר להארכת השהות עד 15.8.24. מנהלת תקומה עובדת על מסלולי היישום ואנחנו בקשר יומיומי מולם בנושאים הללו. כאמור, ישנם דברים שאינם בשליטתנו ואנו מנסים להשפיע ככל שניתן על מקבלי החלטות. נמשיך לעדכן אתכם בפרטים ככל שיתחדשו. אנחנו מאמינים כי גם מי שלא יחזור בשנה הקרובה לקיבוץ נשאר ורוצה להישאר חלק מהקיבוץ ועל כן אנחנו עובדים על הגדרת סטטוס מיוחד לתקופה זו. תשאלו למה לא שנת חופש? שנת חופש משמע ניתוק מהקיבוץ וכאמור המשפחות והקהילה לא רוצים להתנתק במהלך תקופה זו. הסטטוס הייחודי יוצג למזכירות ולאחר מכן לאסיפה.

כפי שכבר כתבתי, התקופה היא תקופה מורכבת, מאתגרת ומלאה בתהפוכות. ההנהלות ובעלי התפקידים ממשיכים לפעול ללא הרף על מנת לקיים חיים בקיבוץ ולתת מענה מיטבי לצרכים השונים. נמשיך לפעול לטובת הפרט והקהילה כולה ונודה לשיתוף פעולה שלכם.

חדר האוכל

כידוע חדר האוכל טרם נפתח מאז החזרה לסעד. למרות הקשיים וההיענות הנמוכה הצפויה, הנהלת הקהילה פועלת על מנת להפעיל את חדר האוכל. בשבוע הבא יותקנו מזגנים בחדר האוכל וב-1.7.24 יחל חדר האוכל לפעול לטובת כלל הציבור. רננה יערי תמשיך לנהל את חדר האוכל וקייטרינג אור הנר יספק לנו את האוכל. חדר האוכל ייפתח לשלושה חודשי ניסיון, יולי- ספטמבר ולאחר מכן תתקבל החלטה על המשך ההפעלה. הפתיחה המחודשת של חדר האוכל תהיה מורכבת ותלויה רבות בכס ובהגעתכם לחדר האוכל. ייתכן כי בימים הראשונים תגיעו וכבר לא יהיה אוכל, אנחנו מבקשים מכם להתאזר בסבלנות ובאורך רוח ולעדכן כי בכוונתכם להגיע לסעד בחדר האוכל. אנחנו למדים מחדש את קהל הסועדים ובהתאם את הכמות הנדרשת. לצערנו, בשלב זה, לא ניתן יהיה לקחת אוכל הביתה. פרטים נוספים יפורסמו לקראת הפתיחה.

בברכת שבת שלום-

שלכם-

4 יוני, 2024
כ"ו אייר, תשפ"ד

לכבוד

מר משה אדרי, ראש מנהלת תקומה

מר בצלאל סמוטריץ, שר האוצר

שלום רב,

הנדון: מענה בתקופת הלחימה לתושבי קיבוץ סעד

לאחר תהליך קהילתי ארוך ומורכב, תושבי סעד החלו את חזרתם הביתה ב-1.3.24 וכבר בחודש מרץ חזרו להתגורר ביישוב כ-75% מהאוכלוסייה, כ-800 נפש. נכון לתחילת חודש יוני, למעלה מ-80% מהקהילה חזרה להתגורר בסעד, רוב המערכות הקהילתיות פועלות בצורה מלאה ואנו מייצרים שגרת מלחמה תוך התמקדות בתחילת תהליכי הריפוי והשיקום יחד עם בניית תכנית חומש לצמיחת היישוב.

החל מה-9.5.24, בתוך ימי הזיכרון, חזר צה"ל להילחם בעצימות גבוהה בצפון הרצועה. מצב עניינים זה משנה את החיים מ"לחיות בצל המלחמה" ל"לחיות בתוך המלחמה". בשבוע האחרון אף נפל "טיל תועה" בתוך קיבוץ סעד בסמוך לבית הספר. תושבים רבים שכבר חזרו להתגורר ביישובים, מגלים קושי אמיתי ואנו עדים, בין היתר, לתופעות רגרסיביות אצל ילדינו ועליה משמעותית בפנייה למרכז חוסן ולפניות למענים טיפוליים שונים.

בנוסף תושבים שטרם חזרו ותיכננו לחזור להתגורר ביישוב במהלך חודש יולי 24, מביעים חשש כבד מהיעדר היכולת להבטיח את ביטחונם וביטחון משפחתם ומהעדרה של שגרת חיים נורמלית והאילוץ לחיות חיי "שגרת מלחמה". לאור זאת אנו פונים אליכם בבקשה ליצירת מענה ומקור מימון באופן מידי:

1. המשך מימון השהות בפתרונות מדינה ו/או פתרונות עצמאיים עד לסוף חופשת הקיץ (31.8.24) – לשהים במלונות / הסדר מדינה ו/או פתרונות עצמאיים.
2. מימון הפוגה – מס' ימים ועד 3 חודשים מחוץ ליישובים (לתושבים שכבר חזרו לסעד; כ-50-30 משפחות).
3. הקמת מחנה זמני בתצורת קפסולה משותפת לעלומים וסעד למהלך שנת תשפ"ה בעין צורים – בעין צורים קיימים 40 מגרשים מפותחים עליהם ניתן להציב 80 קראווילות למגורים. אנו מאמינים כי יצירת קפסולה משותפת לשני הקיבוצים, תאפשר המשך שמירה על הקהילתיות וחיזוק לכידותה של כל אחת מקהילות הקיבוצים, תוך חיזוק המשפחות והגברת חוסן טרום החזרה ליישוב בשנה הבאה, בתקווה לסיום המלחמה והבטחת ביטחון מלא באזור הנגב המערבי. פתרון זה יצרוך זמן הכנה והקמה, ועם זאת נראה כי הוא היציב והנכון יותר לשם המטרה האמורה לעיל.
4. ככל שפתרון למחנה זמני לא יתאפשר נבקשך להציג מתווה מתאים אחר למשפחות שאינן מסוגלות לחזור עדיין לקיבוץ וזקוקות למענה מגורים וקהילה במהלך שנת תשפ"ה, בדומה למתווה מענק האכלוס 100/200 והמשך הטבות המס.

בברכת נעשה ונצליח ובתקווה לביטחון והשבת כל החטופות והחטופים,

שרון בראל קבוצת סעד
מנכ"לית קהילת סעד

העתקים:

תמיר עידאן, ראש המוא"ז שדות נגב

אמיתי פורת, יו"ר עלומים

הנהלת קהילת סעד